



totálně vykvetlej časopis střediska

BLANÍK

z dubna 2017

Nazdar,

jak jste si jistě všimli, je čas sazby. Sází se maturitní slohy, sází se na to, kdo bude naším dalším velkým vůdcem, (když si teď vsadíte korunu na Miloše a vyhraje to, získáte na něm šest haléřů a dalších pět let a to natvrdo, ovšem když zkusíte Božského Káju, máte za jeho výhru 1500 a to už se vyplatí a ještě si s ním můžete zanotovat), sází se begonie před domy, ale i kytičky doma. Nic není jisté, sloh se dá krásně zmršit, kytičky hebnou mnohdy ještě dříve, než se přiženou ti tři severští pánové a ti pánové, co se žení s politikou, ti také brzy zmizí. Z obrazovek. Na každý pád, má cenu to zkoušet, i za cenu neúspěchu.

Co ale jisté je, je to, že když se začtete, tak si mile počtete. Nezapomeňte předat dál.

♣ Rádio



- 05** FEJETON → MÁ VESELÁ JITRA
- 06** KAM? → KAVÁRNA ČEKÁRNA
ZKUS NĚCO NOVÉHO → VERMIKOMPOSTÉR
- 07** RECENZE NA KNIHU → ROBINSON JEFFERS
- 08** TEČKA NA ZÁVĚR → BEZNADĚJE V NADĚJI
- 10** DYI → ZLIKVIDUJ POLITICKÉ BANNERY!
- 12** ZE STŘEDISKA → BLANICKÝ SEMINÁŘ
- 13** VZDĚLÁVEJ SE → JAK PŘEŽÍT TÁBOR
- 16** VRAŽDA V DUBNU → SMRT NOSÍ RUKAVIČKY
- B1** KOMIKS → PENICILIN

MÁ VESELÁ JITRA

VERONIKA → FEJETON

Školní rok, letní semestr, vše v plném proudu a proto tedy tento článek. Ten, kdo si na konci něj řekne, tohle jsem nikdy nezažil, může do dalšího čísla napsat článek o tom, jak je to možné s pár radami pro ostatní...

Sedíme vedle sebe a naše ruce jsou propletené do sebe. Slunce zapadá a on se ke mně naklání. Náhle ale místo polibku přijde šok! Ohlušující bolest a všude bílo. Snažím se schovat a nevnímat ten děsivý zvuk. Mojí hlavou jakoby právě projel nůž. Několikrát po sobě. Před tímto už se nedá uniknout. Tomuhle neuteču ani se neschovám. Musím se tomu poddat.

Takovéto a další pocity prožívám každíčkého rána, když mě z nádherného snu probouzí budík a někdo začne bušit na moje dveře a škemrat o vypnutí.

Znáte ten pocit, když vás někdo odveze někam se zavazanýma očima a potom je rozváže? Tak já ho osobně musím snášet každé ráno, když hlavou vyklouznu zpod peřiny. Oslepení. Kde to jsem? Zmatek a následné uvědomění zakončené bolestí všech rozlámaných končetin, která mi dává jistotu, že jsem vzhůru.

Ráno je vždy ta nejstresovější část dne. Tolik šoků by mohlo u lidí slabých na srdce vyvolat infarkt. První přijde, když se doplazím do koupel-

ny. Na to, na co v ní každé ráno narážím, si prostě nikdy nezvyknu. Při zaostření zjišťuji, že to není nic jiného než zrcadlo. První možné selhání srdce je tedy zažehnáno, ale další následuje hned vzápětí. Projdu kuchyní a až když postavím na ranní kávu, uvědomím si, co jsem to vlastně právě viděla. Můj mozek začne pracovat tempem grotesky Charlieho Chaplina. Za deset minut musím vyrazit do školy!

Sprcha rychlá jako sjezd tobogánu. Mým vlasům pomůže asi tuna suchého šamponu a trocha pudru zakryje kruhy pod očima. A následuje další každodenní drama, oblečení! Mám asi tři minuty a přibližně čtyři sta kusů oblečení. Nakonec jako vždy popadám to, co leží vedle postele. Ještě ponožky! Každá jiná. Nevadí, stejně mám kozačky.

A začíná maraton. Jako závodník vybíhám ze startu, popadám kabelku a notebook. Běžím přes stanoviště občerstvení a ve spěchu zapomenu zavřít hrnek s kávou, proto její značná část spočine na mé bílé halence. Ze schodů to jde jako po másle. Cílová rovinka a je vybojováno. Sedím na červené tramvajové sedačce a oddechuji.

A rada pro všechny, kdo také zažívají taková rána? Žádná není, protože budík je nejhorší přítel člověka.

KAVÁRNA ČEKÁRNA

BORŮVKA → KAM?

Jakožto studenta maturitního ročníku mě společně s dalším stotisícem skautů i neskautů již brzy čeká vyvrcholení, kterému předcházelo psaní testů, uzavření klasifikace a vypracování 75+ otázek, ze kterých reálně odpovíte u zkoušek na tři. Mou otázkou tedy zůstává – kam se v posledních dnech před maturitou vydat učit, nezbláznit se a dát si dobrý šálek kávy nebo čaje? Jako takový podnik jsem pro vás vybrala kavárnu Čekárna, kterou najdete v blízkosti Vyšehradu a Výtoně na adrese Vratislavova 8. Podnik se skládá z nekuřáckého prostoru a okouzlující zahrádky, kterou jsem si osobně zamilovala od první návštěvy. Proč je

ale právě kavárna Čekárna pro učení na maturitu nejlepší? Upřímně Vám odpovím – není. Každý z nás si svůj ideální učicí koutek představuje docela jinak, ať už je to u nás doma, ve studovně nebo v samotném Klementinu. Pravdou ale zůstává, že prostor Čekárny na mě zpravidla působí klidně, s obsluhou si vždy vyměním nejeden úsměv a wifi chytne i na zahradě. K mému zaboření se do skript a otázek na celé odpoledne ideální. Vězte ale, že tehle podnik nabízí o mnoho víc (od pestré nabídky k rozumným cenám) a tak zdaleka není jen pro studenty, ale třeba i pro vás.

VERMIKOMPOSTÉR

ŠKUBKA → ZKUS NĚCO NOVÉHO

Poslední dobou se více zamýšlím nad svou ekologickou stopou na Zemi a obecně nad tím, jak ulevit životnímu prostředí. Nejlepší je samozřejmě začít sama u sebe. Proto jsem si doma vyrobila malý vermikompostér. Co to je? Je to malý domácí kompost, který se rozkládá za pomoci žížal. Ten, kdo má zahradu, to přirozeně nepotřebuje, ale kdo bydlí v bytě a k tomu například jeho rodiče nejsou nakloněni žížalám, toho to

třeba zaujme. Klasické vermikompostéry se dělají z velkých kbelíků od barvy. Já jsem si tento luxus dovolit nemohla, protože zatím mám svůj kompost a žížalky na knihovně v posteli, aby to nevěděl nikdo doma. Zní to možná šíleně, nicméně žížaly nemají šanci utéci a nevydává to žádný zápach, takže je to na pohodu. Jak to vyrobit najdete v tisíci návodech na internetu a bude to tam lépe ukázané a popsané, než kdybych se o to

tady snažila já. Poradím vám ale, že na tuto zmenšeninu si stačí koupit 3 klasické krabičky na potraviny. Mě to celé stálo 90 Kč. Žížaly jde koupit – a pokud byste šli do standard-

ní velikosti, je to jistě lepší, protože jich potřebujete cca 0,5 kg. Mně ale stačilo je nachytat u kamarádky na zahradě.

Přeji vám hodně zdaru!

ROBINSON JEFFERS

TOB → RECENZE NA KNIHU

JE ČAS, ABYCHOM OPĚT POLÍBILI ZEMI

Sedm let každý den vstával brzy ráno, sešel dolů k útesům a odsekal kameny. Pak si je hodil na záda - kolikrát i velmi těžké - vytáhl je nahoru, opracoval a pak jednoduchým kladkostrojem vršil na sebe, dokud si takhle nepostavil dům s věží, kterou pojmenoval „Jestřábí věž“. Zde, v nejvyšším patře, po celý život sedával a při svitu svíčky s výhledem na Atlantický oceán psal své geniální básně.

Řeč je o jednom z nejlepších, a přitom neprávem opomíjených, amerických básníků Robinsonu Jeffersovi.

Robinson Jeffers se narodil roku 1887 a zemřel v roce 1962. Když poprvé zavítal na pobřeží kalifornské vesnice Karmel se svou ženou Unou, kterou tak vroucně miloval, uvědomil si, že tu chce strávit zbytek života. Doslova to místo popsal slovy: „... a my se podívali dolů skrze sekvoje a mořské mlhy na karmelský záliv a poznali jsme, že jsme bezděky přišli na místo, bez něhož už nebudeme moci žít.“

Robinson Jeffers neměl příliš přátel. Zato všichni, které měl, o něm

vždy mluvili jako o „titánovi“ ryzího charakteru a odvážného srdce. Uměl plynně řecky, latinsky, německy a francouzsky. Jeho zálibou bylo kamenictví, sázení stromů, dlouhé procházky po pobřeží, dýmka, plavání, červené víno.

Zde v Čechách byl jeho dvorním překladatelem Kamil Bednář. V šedesátých letech tu vyšlo mnoho různých sbírek a výborů, které obsáhle představují průřez jeho tvorbou. Od té doby zde však nic dalšího nevyšlo, takže jediná možnost, jak se k jeho dílu dostat, je skrz antikvariáty. Co ještě napsat, aby to nevyznělo plynce a zkratkovitě?

Zajděte si do toho antikvariátu. Vyplatí se to

NADĚJE V BEZNADĚJI

→ TEČKA NA ZÁVĚR

Naděje. Hledáme ji. Někoho to hledání stojí spoustu strastí a jiný ji najde okamžitě, jak ji vidí. Někteří jsou slepí a nevidí ji, jiným se jí nedostává. Nemůžete ji nalézt, ale ona jednou najde vás. Jak, to vám nikdo nepoví, však budete vědět, že jste ji našli, a za nic na světě se jí nepustíte, protože naděje nám dává křídla a naděje je to, co nás drží při životě.

Vítr mi skučí okolo uší. Rozhazuje vlasy okolo hlavy. Rozpažím a užívám si ten pocit. Hledím pod sebe a vidím celý svět. Červené střechy domů s komíny, z nichž se valí šedý kouř mizící při své cestě k oblakům. Ke mně nedosáhne. Nasaji nosem svěží vzduch a vydechnu ústy. Očišťuje mysl a rozjitřuje duši. Sako vlaje za mnou jako plášť. Hluboko dole zase spousta malých lidiček utíká do a ze svých prací, žije své životy. Jsou jako zrnka písku na pláži. Spokojeně existují, dokud je vlna nečekanáho nestrhne do víru, kde se buď ztratí a zmizí, nebo najdou cestu ven a vyhrají boj o život. Byť jsou jako jeden stejně nicotní a maličcí, jako to zrnko mohou s sebou strhnout další. A jenom společně tvoří pláž světa, která bude vždy omývána vlnami příkoří a zkoušek. Na opěrku lavičky opodál si sedne holub. Dívá se na mne a já na něj. Poskočí a nahne hlavu. Za chvíli roztáhne křídla a několika ladnými

mávnutími se vznese k oblakům. Sleduji ho, dokud nezmizí z dohledu. Kéž bych se mohl také vznést jako on! Roztáhnout křídla a nechat za sebou všechny světské problémy. Být oproštěný od okovů strachu z toho, co přinese zítřek. Nebát se o střechu nad hlavou nebo o jídlo. Pouze létat. Vznášet se nad hlavami lidí. Ale to se nestane a on nehodlá dále čekat na zázrak. Ptáte se, co a proč se děje? Povím vám příběh.

Nebyl jsem na tom vždy tak špatně. Byla doba, kdy to bylo fakt fajn. Netrápilo mne to, co bude zítra, a žilo se mi fajn. První byla ta nehoda. Naši jeli ve svém sedanu po silnici a vezli moji nastávající ke krejčímu pro šaty. A jeden namyšlenej mladej grázl v rychlém osmiválci to do nich napral ve sto osmdesátce. Mámě bylo ten rok sedmdesát a otcí o tři roky víc a budoucí nevěstě dvacet pět. Neměli šanci, ale ten mladý se zachránil z hořících trosek. Pár dní po malým pohřbu ve vesnici, kde se oba narodili, začal soudní boj. Nesnesl jsem představu, že by to tomu frackovi prošlo. Jeho papínek to sice zkoušel u soudu zachránit, ale neodpáral mu to, že pod vlivem několika návykových látek naboural a způsobil smrt tří lidí. Není to věc, na kterou bych byl hrdý, ale vědět, že ten zmetek spravedlnosti neutekl

a zaplatil cenu nejvyšší...

Potom můj dům schvátíl požár a až na pyžamo, ve kterém jsem spal, mi nic nezůstalo. Fotky, předměty, věci od přátel, rodiny... Nic. Ale pojišťovna to zachránila. Rány se zahojily a změnilo v jizvy. Čas to vyléčil, a byť to stále bolelo, ne tolik.

A dnes se všechny ty rány znovu otevřely. V práci jsem dostal výpověď a můj nový byt na okraji města znovu vyhořel. Chvilí se mi honilo hlavou, že to bude nějaký špatný vtip. Kanadský žertík, který si na mě připravili. To přece není možný, aby dvakrát v rozmezí pěti let jednomu vyhořel dům? Pojišťovna odpověděla, že existuje podezření o podpálení majitelem z nedbalosti či o pojišťovacím podvodu.

Nevěře svým uším a očím jsem poprvé v životě nevěděl, co dál. Nemám kam jít. První kroky vedly do baru. Nikdy jsem nepil. Věčný abstinent. Ale teď to šlo stranou. Hlavně zapomenout na okolní svět. A když kocovina zmizela, došlo mi, že jsem se stal přebytným článkem. Jen přebývajícím kolečkem v soukolí stroje světa. Můj život skončil a nastal čas, aby moje místo zaujal někdo nový. No a tak jsem se dostal sem.

Most ze kterého sleduji svět pod s sebou navrhl v roce 1978 Lubomír Jachotka. Stavba trvala 5 let a za dobu, co stojí, byl dvakrát opraven. Klene se nad údolím, kterým protéká potok Chlep. Most dominuje kraji a jsou z něj vidět hory na severu a kopečky porostlé trávou na

jihu. Barvy jakoby se rozstříkly a daly šedému světu vůkol život a duši. Kochám se posledním pohledem na ty krajiny, jež mi byly domovem po dlouhou dobu.

Přemýšlím, kdo asi zabere moje místo v koloběhu věcí. Muž, žena, starý, mladá, dítě? Vzpomene si na mne někdo, až zmizím, nebo se stanu jen statistikou? Jen jednou proměnnou statistiky o sebevraždách za uplynulý rok. Přijdou lidé na můj pohřeb? Budou truchlit? Oblečou si ženy a muži smuteční šat? Bude hlas farářův odříkávat poslední věty? Spustí do chladného a vlhkého hrobu mé studené tělo bez života?

Znovu rozpažuji svěšené ruce. Koutkem oka postřehnu pohyb. Otáčím hlavu.

Pár metrů ode mne si stoupla na zábradlí mladá dívka. Chvilí mi její zrzavé kadeře brání vidět jí do obličeje. Ruka větru prohrábne ony ohnivé vlasy a odhalí spanilou tvář. Špičatější brada, výrazné lící kosti, klenuté obočí, nos zapadající k ostatním rysům dokonale, a pak jsou tu vlasy. Ony ohnivé jazyky padající jí až na rameno, kde je smotala do copu. Zpod manšestrové bundy a svetru s trochu retro stylem vyčuhuje rozepnutá dřevorubecká košile, která jí je větší, ale o to víc jí sluší. A čisté černé tričko.

Stojí tam nerozhodně a hledí dolů. Dýchá přerývavě a upřeně sleduje tu hloubku. Párkrát se zhluboka nadechne před skokem, ale vždy jen zase vydechne.

„Nejde?“ poznamenám jako by do

větru.

„Ty se do toho taky moc nehrneš“,
odvěti taky do větru.

Podíváme se jeden na druhého.

„Asi si dáme pauzu. Nemyslíte?“
navrhnou ji.

Kývne a seskočí ze zábradlí. Chci
taky seskočit. Najednou ztratím rov-
nováhu a začnu se kymáčet. Rychle
přiskočí a stáhne mne dolů.

„Děkuji.“

Sedám si vedle ní na lavičku. Zrov-
na vychází slunce. Pomalu se vy-
hupuje nad obzor lemovaný štíty
hor. Vystoupí nad jejich zasněžené
vrcholky a nad mléčné mraky. Rozlije
svoje světlo po kraji a zahřeje duši.

„Nemáte něco k jídlu?“ zeptá
se aniž by spustila oči z východu

slunce.

Seberu ze země svůj kufřík. Uvnitř
je dopis na rozloučenou, nějaká
lejstra a den stará svačina složená
z dvou čokoládových tyčinek a láhve
vody. Mlčky jí podám jednu sušenku.
Jíme a sledujeme obzor. Obal házím
do koše. Když dopiju, nabídnu i zby-
tek pití. Dopije a hodí lahev do koše.

„Vlastně tu není tak špatně.“ řekne.

„Ne, není.“ odpovím.

„Jsem Arthur.“

„Ema.“

Naše ruce se na chladném dřevě
střetnou. Prsty se propletou. Volnou
rukou sahám do kufříku pro dopis
na rozloučenou. Už ho nebudu po-
třebovat. Naděje si mne našla a já
ji...

ZLIKVIDUJTE POLITICKÉ BANNERY!

FUNÍK → DYI

Reklamní plochy jsou všude kolem
nás. Na rekonstruovaných budo-
vách, dálnicích, obchodech... Často
vidíme, jak se postupně mění nebo
opotřebovávají... ale co s takovým
bannerem, když už ho není třeba?
Vyhodit. Nebo ho raději znovu po-
užít? Z hlediska materiálu je to ide-
ální příležitost. Takzvaný reklamní
banner je obvykle vyrobený z potisk-
nutelné PVC fólie s pololesklým povr-
chem. Materiál je velmi odolný vůči
otěru a nepromokavý. Má dlouhou
životnost. Dá se jednoduše spojovat
horkovzdušným svařováním nebo

prošitím na průmyslových strojích.

Můžete se inspirovat dvěma bra-
try Markusem a Danielelem Freitag,
kteří na recyklaci bannerů přišli už
v roce 1993 a začali vyrábět tašky
ze starých plachet nákladních aut.
Původně hledali vhodnou tašku pro
jízdu na kole. Taška musela být vel-
mi odolná a nesměla v dešti provlh-
nout. V té době se taková taška ve
Švýcarsku najít nedala, a tak se bra-
tři rozhodli vyrobit si ji sami. Nako-
nec se nechali inspirovat barevnými
nákladňáky na silnicích. A tak vznikla
značka Freitag.

→ → → → → → → → MRKNĚTE NA JEJICH VÝROBKY → → → → → WWW.FREITAG.CH

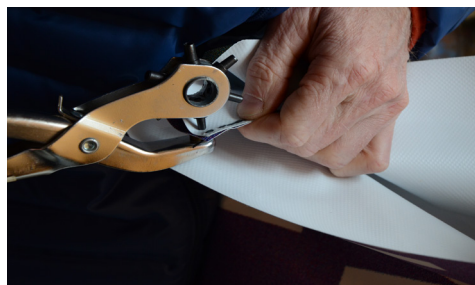
**Z ČESKÉ REPUBLIKY SE RECYKLOVÁNÍM BANNERŮ, JÍZDNÍCH KOL A POPRUHŮ Z AUT
OD ROKU 2004 VĚNUJE RESPIRO → → → → → → → → → → → → → → → WWW.RESPIRO.CZ**

Banner lze většinou získat ve firmách na požádání nebo na akcích, kde se to reklamami jen hemží. A když už si ho seženete, třeba i na ulici, vyrobte si batoh!

Promyslete si tvar batohu, stříh, rozměry a můžete začít! Já jsem si vystříhla obdélník o stranách 120cm a 50cm. Na obrázku můžete vidět čtyři vystřižené trojúhelníky, to bude dno batohu (15cm).

Přeložila jsem banner na půl a sešila až po první trojúhelník k sobě ručně. Ale kvalitnější šicí stroj to zvládne také. Na dně složíme, jako když balíme dárek, trojúhelník, který bude uzavírat batoh ze stran (viz obrázek).

Aby batoh vydržel i větší zátěž, do spojů jsem přidělala nýty. Na to je potřeba pevný stisk ruky. Místo nýtovacích kleští stačí udělat díрку ostrým bodákem. Našla jsem doma starý popruh od batohu a vytvořila tak zavírání.



BLANICKÝ SEMINÁŘ

KAPY → ZE STŘEDISKA

Jak se správně hádat? Co mám říct, když mě někdo na táboře naštve, a chci mu to dát taktně najevo? Jak udržovat se všemi pěkné vztahy, přestože jim potřebuji naléhavě sdělit, že to, co dělají, dělají fakt blbě? Co dělat když mám na táboře ponorkovou nemoc, a nějaký člověk mě vytáčí jenom tím, že existuje? Na některé z těchto otázek blanický seminář na začátku dubna dával částečné odpovědi, na jiné ne. Byly to otázky, které bych potřebovala zodpovědět, a které mě napadly, když jsem si přečetla téma semináře.

Nicméně seminář samotný byl také velmi zajímavý a přínosný. Příště doufám přijdou všichni vedoucí, rádcové a roveři, co budou jen trochu moct. Třeba bych nikdy neřekla, jak náročný úkol může být „otevři okno“. Věřili byste, že ze čtyř lidí se to povedlo jenom jednomu? T ale s tématem moc nesouvisí, tak tedy zpátky k hádkám. Za prvé, my, dospělí rozumní lidé se nehádáme, ale podáváme zpětnou vazbu. To má svá pravidla, a je jich hodně, tolik, že prakticky není možné podat zpětnou vazbu správně. Ale nezoufejte, i když se vám to nepovede perfektně, pořád tomu můžete říkat podávání zpětné vazby. Aby mohlo toto přátelské gesto nastat, je potřeba, aby oba aktéři, tedy ten, kdo někomu vynadáva, a ten, kterému je vynadáváno

dodržovali pravidla hry.

Vynadávající musí říct jasně a srozumitelně, co se stalo, a co mu na tom vadí, nesmí vkládat do rozhovoru emoce, nesmí zobecňovat, tzn. musí mluvit pouze o té konkrétní situaci a musí mluvit za sebe(nějaké ohánění se štěstím a spokojeností ostatních nepřípadá v úvahu), nesmí používat ironii a vulgárnosti, a musí předem pečlivě zvážit, jestli své oběti vynadat hned, nebo až později, a jestli v soukromí, či před dalšími lidmi.

Vynadáváný musí potlačit všechny omluvy a výmluvy a vyslechnout si poučení až do konce, pak případně může něco dovysvětlit, nebo přidat omluvu, musí vše přijímat z otevřenou myslí a přemýšlet nad tím, jak se do příště polepšit.

Oba dva spolu musí vymyslet skvělé řešení, jak to zařídit, aby se tato nežádoucí situace už příště neopakovala.

My, účastníci semináře máme výhodu v tom, že už jsme si vyzkoušeli správné podávání zpětné vazby na nějakých modelových a nějakých reálných příkladech.

Z diskuze, která zakončovala blanický seminář vyplynulo, že příčinou mezilidských problémů na táboře jsou stres a nedostatek spánku. Na tábory si tedy všechno připravte předem, ať můžete v noci spát,

o poledňáku odpočívajte, a svěťte všechny otázky a potřeby dětí jedno-
mu nešťastníkovi. Taký si to zařídte
tak, aby měli všichni vedoucí přibliž-
ně stejně práce. Určete si na každý
den rybičku, či konvičku, která bude
ostatním vedoucím dělat kafe, dejte

na starost část programu roverům
nebo oldskautům a kupujte si mňam-
minky.

Dík za přípravu blanického seminá-
ře patří Fíkovi (a Kádě), doufám, že
jsem jejich poselství moc nezkomo-
lila.

JAK PŘEŽÍT TÁBOR?

VERONIKA → VZDĚLÁVEJ SE!

Možná mnohé z vás toto téma zaujalo, ale nemohli jste se z nějakého dů-
vodu dostavit na seminář. A tak jsem se1 rozhodla, že zkusím co možná
nejvíce lidem zprostředkovat informace, které jsme se dozvěděli, ke kterým
jsme společně došli a o kterých jsme debatovali.

Doufám, že tento souhrn pomůže mnohým z nás a všichni přežijeme tábo-
ry!

Většina konfliktů vzniká při lidské komunikaci, tak tedy jako první věc,
je důležité ujasnit si pár věcí o zpětné vazbě. A s tím nám pomohla Káďa
s Fíkem. Společnými silami a díky jejich vedení jsme došli k pár faktům.

CO JE ZPĚTNÁ VAZBA?

Správná zpětná vazba je dárkem.

Dává se z lásky, chce druhému pomoci, chce mu ukázat svět očima jiného
člověka.

Funguje, dokud je opravdovým dárkem

– pokud se dává z dobré vůle

– ne z touhy manipulovat

– a pokud o něj druhý stojí.

Tak jako opravdový dárek nemusí být přijat, nemusí být rozbalen, nemusí
být použit.

A my jako dárce se za to na příjemce nemůžeme zlobit.

Zpětná vazba většinou probíhá mezi dvěma osobami. Nazveme si je posky-
tovatel a příjemce (zpětné vazby).

Několik pravidel, které by měly obě strany dodržovat při zpětné vazbě.

1. POSKYTOVATEL ZPĚTNÉ VAZBY BY:

- měl mluvit slušně

- měl by vždy mluvit jen sám za sebe

- měl popisovat konkrétní situaci (nezobecňovat, např. vždycky to děláš...)

- měl by říci i něco pozitivního
- měl by mluvit srozumitelně (např. u dětí nepoužívat slova, kterým nerozumí...)
- měl by se zamyslet na správném místě, časem, situací a kolektivem pro poskytování zpětné vazby
- měl by nechat prostor druhé osobě (přijímající zpětnou vazbu), aby se taky vyjádřila
- neměl by používat ironii, sarkasmus a parodování
- neměl by vkládat do zpětné vazby emoce
- neměl by používat „ale“, ale „a“
- neměl by dělat ze zpětné vazby osobní útok

2. PŘÍJEMCE ZPĚTNÉ VAZBY BY:

- měl mít „otevřenou mysl“
- měl projevit aktivní zájem o zpětnou vazbu (doptávat se...)
- měl přiznat svou chybu
- měl povzbudit poskytovatele v podání zpětné vazby (chci to slyšet)
- měl navrhnout řešení
- se měl umět omluvit
- měl umět poděkovat
- neměl skákat poskytovateli do řeči a nechat ho domluvit
- neměl provozovat jiné činnosti (měl by se soustředit)
- se neměl vymlouvat a omlouvat své chyby
- neměl být agresivní

* *podtržená fakta byly skupinou vybrány jako nejdůležitější*

13 KONKRÉTNÍCH NÁPADŮ, JAK ZVÝŠIT MOŽNOST PŘEŽITÍ VŠECH VEDOUČÍCH TÁBORA NA MAXIMÁLNÍ

1. nejdůležitější je příprava

(Co můžeš udělat před táborem, udělej!)

2. povinně, volné poledňáky

(Dohodnout se mezi vedoucími, že poledňáky jsou časem pro odpočinek všech, tedy i vedoucích!)

3. „rybička“

(Ustanovit člověka, který ten den nemá na starosti program a stará se o zbytek vedoucích, např. jim vaří čaje a kafe... „Je sluníčkem pro dny, kdy opravdové nevyjde.“)

4. stanovit si čas aktivního volno

(Každý den mít hodinu času, kdy se každý věnuje nějaké činnosti, kterou si vybere a tu provozuje. Vedoucí i děti.)

5. společné programy pro vedoucí

(Každý kolektiv ví, co potřebuje na odreagování.)

6. „kolíček, dědek“

(Hrát s vedoucími nějakou hru. Např. „předávání kolíčku“ nebo něco podobného, na odlehčení atmosféry.)

7. mít deník dobrých zpráv

(založit si malý sešit pro vedoucí, který si během tábora předávají a píší do něj vzkazy, přání, pochvaly... (Každý zkrátka může napsat co má na srdci.)

8. táborová pošta

(Stejný princip jako deník ale můžeme psát konkrétněji.)

9. nebát se rušit programy

(Není selháním občas vypustit nějakou tu hru! Kolikrát je mnohem lepší, když jsou vedoucí v pohodě, než když jen nejvíc promyšlená hra, ale vedoucí jsou nevyspalí a mrzutí. Uvidíte, že i děti často ocení nějaké to volno.)

10. vědět co dělat pro potěšení každého

(Někdo potřebuje být sám, jiný obejmout a další zakousnout nějakou mňaminku. Zkrátka každý potřebuje v různých situacích různé věci a je dobré znát je.)

11. vyjasnit si, kdy během tábora přijdou špatné/krizové dny

(Toto neplatí jen pro holčičí oddíly, protože i muži mají své dny!)

12. neodkládat zbytečně věci k řešení na tábor

(Tábor je skvělou příležitostí pro řešení problémů, protože se na něm většinou sejde nejvíce vedoucích. Nesmíme však zapomínat na to, že tábor je náročný, všichni jsou unavení a podráždění a vzniká na něm spousta situací, které je nutné řešit. Proto je dobré zvážit, co odložit na řešení na něm.)

13. správně pracovat se zpětnou vazbou

(Chválit se navzájem. Poskytovat si okamžitou a správnou zpětnou vazbu. Ráno si říkat na co se těšíme, večer si říkat, co se nám líbilo.)

14. „mít a být vrbou“

(Udělat systém, v kterém jsem vrbou někoho a někdo je mojí. Řeším problémy jen s ním a nemusím je vysvětlovat všem, pokud nechci. Ustanovit místo, kde může být každý sám, může se vykřičet, vypovídat nebo prostě jen být sám nerušen.)

15. „třítýdenní kompromis“

(Přizpůsobivost je těžká, ale tři týdny není tak dlouho, abychom nemohli přejít naše „standardy“ a přizpůsobit se skupině. Když spolu vedoucí nevychází, nemohou nic společně vytvořit.)

TAK DÍKY VŠEM A TÁBOROVÝM PŘÍPRAVÁM ZDAR!

SMRT NOSÍ RUKAVIČKY

RADIO → VRAŽDA V DUBNU

Zkoušeli jste někdy umřít? Myslím jako ztratit svoji roli zde na zemi a odebrat se do záhrobí? Mně se to posledních 14 dní docela daří. Tedy, daří se mi přežít, zatím.

Koncem dubna jsem se rozhodl že se přidám mezi stovku mafiánů, kteří nastoupí na cestu zločinu, že prostě začnou pořádně kostit své okolí, a zároveň se vystaví nebezpečí úmrtí strašlivou rukou nepřitele. Pražská mafie je hra, která se koná nejen v Praze. Nemá časové omezení a nemá jiná pravidla nežli pravidla rukaviček. Při mafii můžete lhát, v podstatě musíte, pakliže se chcete někam dostat a přitom neříct, že hrajete. Jediné, co musíte po pravdě odhalit, je to, že jste vrahem své oběti, ale to jen ve chvíli, kdy se vás zeptá, to už ale většinou bývá mrtvá.

Tato hra je fascinující v tom, že pravidla, respektive příležitost k tomu hrát, tedy umřít či zabít, vytváříte vy sami. Jednoduše tím že dodržujete to, co máte předepsáno, případně měníte plány podle toho, jak moc čilá je osoba, které usilujete o její mafiánský život. To se zdá být zajímavou zkouškou, protože člověk si většinou plánuje spoustu věcí a ne všechno potom dokáže stihnout, tudíž něco musí vypustit. K tomu je fórum, tam člověk napíše svému vrahovi například to, že celý týden

nebude chodit do práce, protože nechce. Vrah pak ví kde ho nelovit.

A co se může za 14 dní stát? Například jezdit s golfákem po Červeném vrchu a doufat že vás neseberou policajti za to, že s panenkou přejíždíte ulici mimo přechod, nebo jít na schůzku a na dveřích najít svoje parte. Poprvé z životě jsem byl na plaveckých závodech a musím říci, že poznat někoho, kdo má plavecký brýle a koupací čepici, není vůbec snadné, navíc plavání je strašně nudnej sport. Jsem pomalejším lovcem, tedy zabil jsem jen jednu oběť, ale v závěru hry nepochybuji o tom, že můj vrah bude řádně čilý a zasnáží se mne zlikvidovat.

Mafie končí někdy kolem pětadvacáctého, ze stovky nás žije šest, tak jsem zvědav, zdali vydržím alespoň do zítřka.

Bohužel, Mafie se koná jednou do roka, nicméně věřím tomu, že příští rok se Blanická účast alespoň o několik procent zvýší.

S ÁZ ET BL ANÍK BY CHTĚL KAŽDÝ?

ČASOPIS BLANÍK HLEDÁ NOVÉHO GRAFIKA. ZAUČÍME TĚ. OZVI SE.

TIRÁŽ

V dubnu 2017 vydalo pro interní potřebu skautské středisko Blaník. Složení redakční rady: Rádio, Veronika, Škubka, Funík, Borůvka, Vašek, Chemik, Tobiáš, Racek, MJ, Yetti. Sazba a foto na obálce Ojta.

Časopis vychází 12x za rok. Uzávěrka tohoto čísla byla 31. března; uzávěrka květnového čísla bude 30. dubna. Elektronický archiv časopisu naleznete na webu www.blanik.info/casopis.

Junák - český skaut, z. s.



JAK BYL OBJEVEN PENICILIN Pravěk

SKOTSKÝ LÉKAŘ ALEXANDR FLEMING
SE POČÁTKEM 20. STOL. STAVÁ ČLEMEM
MIKROBIOLOGICKÉHO TÝMU WRIGHTA.

VÝZKUM PŘERUŠÍ **WWI**. JAKO LÉKAŘ
NA FRONTĚ SE FLEMING SETRÁVÁ S TEHDEJ-
ŠÍMI METODAMI NERESÍTELNÝMI INFEKCEMI.



PO NÁVRATU NACHÁZÍ ZCELA NÁHODOU
PLÍSEŇ, USMRČUJÍCÍ BAKTERIE. PŘESTOŽE
SE MU NEDARÍ LČINNOU LÁTKU EXTRAHOVAT,
PLÍSEŇ JHOVA KDALYSIM VÝZKUMEM.

PO VYPUKNUTÍ **WWII** SE OBNOVUJE
POPTAVKA PO LÉKU NA ROZSAHLÉ
INFEKCE. FLEMING OPĚT ZKOUMÁ PLÍSEŇ,
VÝZKUM DOKONČUJÍ AMERICKÍ CHEMICI.



r. 1943 SE V LABORATORII PODARÍ LÁTKU
EXTRAHOVAT A ZAČÍNÁ PRŮMYŠLOVÁ
VÝROBA PENICILINU.

ZA OBJEV TOTOHO ANTIBIOTIKA BYL
A. FLEMINGOVÍ UDĚLEN JLECHTICKÝ
TITUL A r. 1945 I NOBELOVA CENA.

